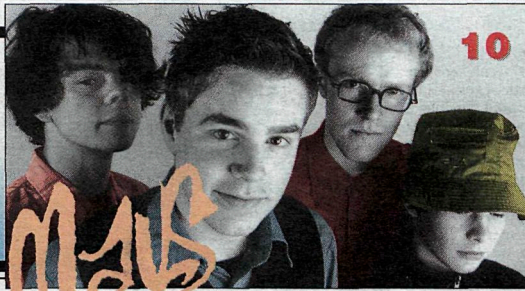

6

Allir
frétta allt
um leið

10

ANACONDA

12

SUNNUDAGUR

SUNNUDAGUR
2. NÓVEMBER 1997

Morgunblaðið

BLAÐ **B**

Ó L Ö F P Á L S D Ó T T I R

Morgunblaðið/Golli

Listin og lífið

Höggmyndalist er ekki gömul á Íslandi miðað við það sem gerist víða um heim og tiltölulega fáar íslenskar konur hafa lagt hana fyrir sig. Ólöf Pálsdóttur tók snemma ákvörðun um að verða myndhöggvari og er í hópi brautryðjenda hér í þeirri stétt. Hún sagði GUÐRÚNU GUÐLAUGSDÓTTUR frá tildrögum þeirrar ákvörðunar sinnar, námi sínu, starfi og hlut þess í einkalífi sínu.

A FORSÍÐU efnis-skrár Símfónu-hljómsveitar Íslands í haust er mynd af höggmynd Ólafar Pálsdóttur af Erling Blöndal Bengtsson sellóleikara. Umrædd höggmynd stendur á Hagatorgi fyrir framan Háskólabíó. „Ég gerði þessa mynd í bílskúr íslenska sendiherrabústaðarins í Kaupmannahöfn,“ segir Ólöf þegar blaðamaður innir hana eftir gerð umræddrar höggmyndar. „Maðurinn minn, Sigurður Bjarnason, hafði þá tekið við störfum sendiherra þar í borg og þegar sú hugmynd kom upp að Erling sæti fyrir hjá mér þá datt mér í hug að bílskúrin væri skásti vinnustaður sem vól væri á, hann var ekki notaður þá því bílarnir voru oftast í opnum bílageymslum sendiherrabústaðsins, svokölluð „carport“.

Þetta var ákaflega skemmtilegt verkefni, Erling var áhugasamur um verkjó og æfði sig alltaf meðan ég mótaði myndina af honum. Ég man að það kom blaðamaður frá Politiken meðan þessi vinna stóð yfir og skrifaði m.a. að líklega hefði aldrei hljómað finni tónlist í bílskúr! Tónlistin truflaði mig reyndar fyrst, ég hlustaði svo mikið eftir henni, en svo vandist ég henni og gat loks varla verið án hennar.“ Höggmyndin af Erling Blöndal er stórt verk, „eiginlega hálfgerð grúppa,“ segir myndhöggvarinn og vísar m.a. til cellósins sem mikilvægs þáttar skúlptúrslins, og stallsins. Hún kvaðst þó hafa verið fljót að vinna þetta verk. „Sigurður var í frii heima á Íslandi meðan þetta gerðist og starfsfólkið í sendiherrabústaðnum sýndi mér tillitssemi svo ég fékk gott næði,“ segir hún og brosir við endurminninguna.

ÓLÖF Pálsdóttir. Teikning eftir Otto C, hinn fræga teiknara Berlingske Tidende.

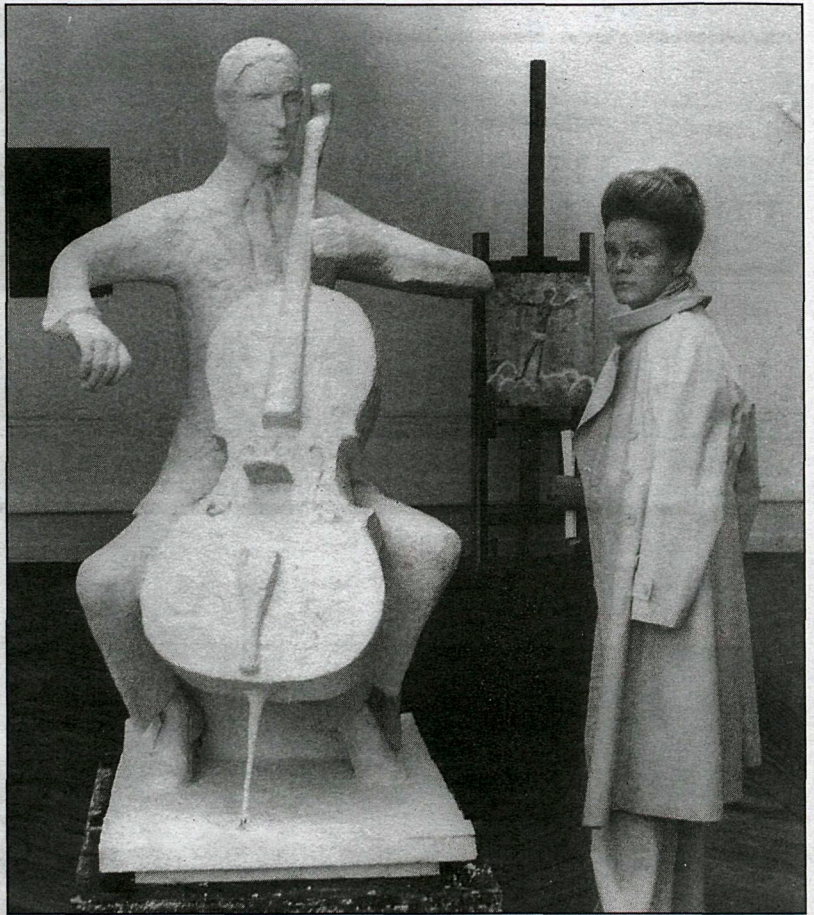
Við förum lengra aftur í tímann - allt til þeirrar stundar þegar Ólöf ákvað að gerast myndhöggvari. „Det kom pludselig over mig,“ segir hún og hlær. „Danir hafa þetta að orðtaki og afsaka sig oft þannig þegar þeir hafa gert eitthvað hræðilegt svo sem að myrða mann. Þá segja hinir: „Ná, sá kan man godt forstå det.“ Kannski á þetta nú ekki allveg við í þessu sambandi.“ Hún hlær aftur og ég virði hana fyrir mér. Konan er komin yfir sjötugt en samt hefur hún eitthvað við sig sem einkennir helst ungt fólk - frjálst fas og augnaróð sem leitir kjarnans á næstum óskammfeilinn hátt - leiftrandi hraða í hugsun og háttum. Jafnvel klæðnaður hennar og hárgreiðsla ber þessu vott - mjög þröngar buxur, svört við peysa, slæða með hlébarðamunstri vafin þétt um hálsinn, hár-ió undið upp á höfuðið. Það þarf ekki mikið ímyndunarafli til þess að sjá hana fyrir sér sem ungan bóhem í Kaupmannahöfn á eftirstríðsárunum.

„Ég fór ung að kaupa mér mikið af myndhöggvarabókum og fékk áhuga á þessu fagi í gegnum bókmenntir. Svo sló allt í einu niður í huga minn: „Þetta er einmitt það sem ég vil gera - og það varð ekki aftur snúið.“ „Það kom ýmislegt í veg fyrir að ég gæti komist til náms, svo sem það að ég lokaðist inni í Færeyjum með föður mínum öll stríðsárin en þar byrjaði ég reyndar í teikniszkóla. Þegar ég komst til Danmerkur byrjaði ég í Fredriksbergs Tekniske skole. Hann hentaði mér ekki og ég hefði getað notað betur þau tvö ár sem fóru í nám þarna.“

Af prestaættum

Ólöf Pálsdóttir fæddist inn í ætt þar sem „varla var hægt að þverfóta fyrir prestum,“ eins og hún orðar þá. Faðir hennar Páll var sonur Ólafs Ólafssonar prófests í Hjarðarholti í Dölum - hann skírði

hana í höfuðið á sér. Kona hans var Ingibjörg Pálsdóttir Mathiesen. „Þegar hún var jörðuð í Reykjavík sagði séra Bjarni, sem hafði gaman af endurtekningum: „Hún var prestdóttir, hún var prestkona, hún var prestsystir.“ Hann hefði getað gengið lengra í þessa átt því afi hennar var prestur líka.“ Móðir Ólafar var Hildur, dóttir Stefáns Jónssonar prests á Auðkúlu í Húnavatnssýslu. Ólöf er fædd á Hólavöllum við Landakotstúnið. „Ég var sú eina af okkur fimm systkinum sem er fædd þar og er ég næstýngst,“ segir hún. Yngstur er dr. Jens Ó.P. Pálsson fyrsti prófessor í líffræðilegri mannfræði við Háskóla Íslands. Hann er kvæntur þýskri konu, Önnu Kandler mannfræðingi. Elsti bróðirinn Stefán tannlæknir er löngu látinn, hann var kvæntur Guðnýju Nielsdóttur. Systur Ólafar, Ingibjörg kona Péturs Eggerz sendiherra og Þorbjörg kona Andrésar Ásmundssonar læknis eru báðar listakonur. Faðir

ÓLÖF við mynd sína af Erling Blöndal Bengtsson á sýningu í heidurssal Charlottenborg í Kaupmannahöfn.

ÓLÖF Pálsdóttir hugsandi að kvöldi brúðkaupsdagsins, enn sklédd brúðarskartinu, gamalli silkiþlússi sem móðir hennar gifti sig í 40 árum áður.

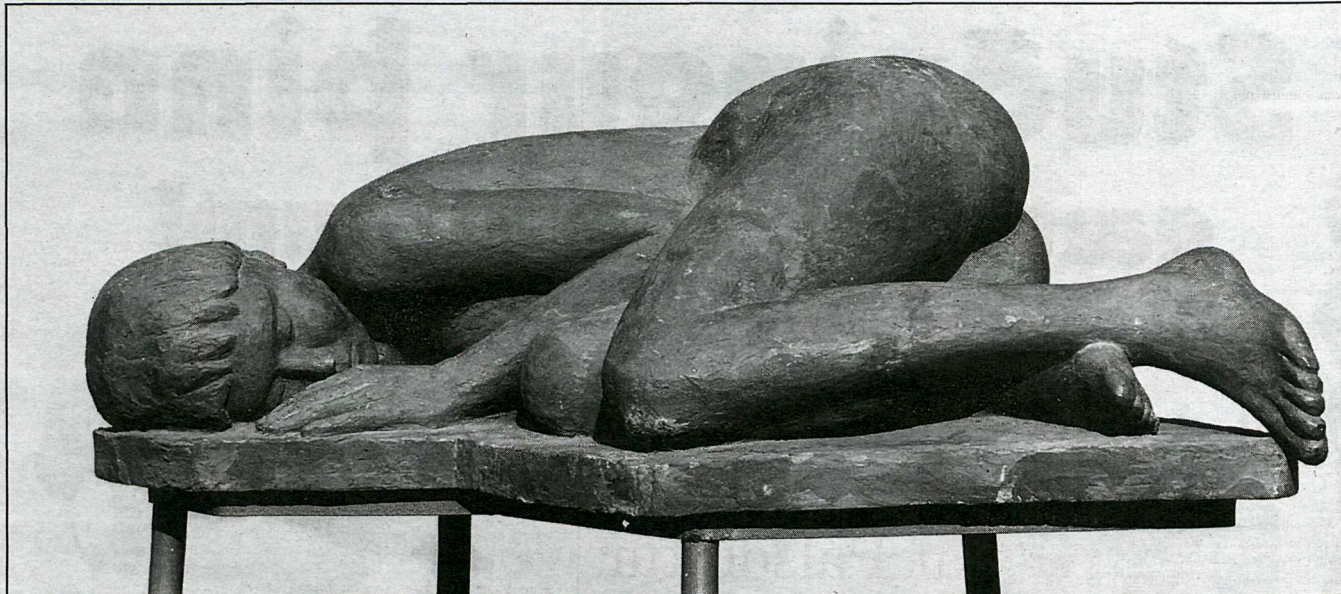
Stríðsár í Færeyjum

Ólöf stundaði nám í Verslunarskóla Íslands áður en hún flutti til útlanda. „Ég var þar látin elta systur mínar en hefði átt betur heima í menntaskóla, ég hafði min meiri áhuga á sögu og tungumálum en verslunarrétti og bókfærslu - þau fög áttu ekki við mig en líklega hafa þau orðið mér að einhverju gagni, alla vegna hef ég unnið fyrir mér oft sem skrifstofustúlka í þremur löndum, lengst af á Hagstofu Íslands og í Háskóla Íslands.“ Örlögin bundu enda á verslunarnámi þegar styrjöldin hófst. „Þaðir minn var þá nýjlega kominn til Færeyja til þess að taka við mikilli verksmíðju sem til stóð að koma þar upp. Þúvið var að vinna mikla undirbúningsvinnu. Ég ákvað að fara til þabba og vera hjá honum, hann þurfti að vera í Færeyjum starfs síns vegna og var þar einn því mamma var hér heima með heimilið nema hvað Stefán bróðir var kominn til Danmerkur í tannlæknaháskólann þar sem hann

þess sá maður oft menn borna sundurskotna í land úr niðurskotnum skipum. Framkvæmdum við verksmíðjuna sem pabbi átti að veita forstöðu var hætt vegna stríðsins en hann stofnaði þess í stað bæði útgerðarfélag og heildsölu í Færeyjum sem hann þurfti að sinna. Hann var síðar fyrsti ræðismaður Íslands í Færeyjum. Ég fór líka aftur til Færeyja og vann m.a. hjá heildsölnu Helgason og Melsted og hjá þabba meðan ég beidd þess að komast til Danmerkur. Mamma kom til Færeyja í lok stríðsins og við förum svo ill saman til Danmerkur þegar stríðinu lauk. Þess má geta að mér var löngu seinna boðið sem fyrsta Íslendingi að sýna höggmyndir í Þórshöfn en ég gat ekki komið því við.

Gullverðlaun

Þegar til Danmerkur kom fór ég allra fyrst til Árhús til að læra myndlist í einkaskóla. Þá var viðhöfð til Íslendinga ekki notalegt. Ég man að sumir nemendurnir sögðu: „Áh, det bliver kaldt í stuen når fröken Island kommer.“ Einnig voru Svíar illa lönir í Danmörku. Eftir að tveggja ára námi í tekniskólunum lauk fór ég í Konunglega listaháskólann í Kaupmannahöfn. Foreldrar mínir keyptu yndislega villu í Kaupmannahöfn og ég bjó þar hjá þeim um tíma, en svo fluttu þau heim og ég fór að búa einu. Ég undi mér vel á listaháskólanum og svo var Kaupmannahöfn afskaplega skemmtileg borg þá. Ég bjó alltaf rétt við Kongens Nytorv, rétt hjá akademíunni. Yfirleitt voru nemendur þarna fátækir en þó voru innan um þaróðrædd og fólk frá útöndum. Sjálf var ég á styrkjum frá danska ríkinu og frá Alþingi Íslendinga. Ég fékk frá upphafi góða dóma fyrir verk mín. Strax á fyrstu skólasýningunni var eitt verka minna sagt „det mest modne“ verk á sýningunni. Seinna, eftir stóra opinbera sýningu á Charlottenborg, börðu félagar mínir á dýrnan hjá mér snemma morguns þegar blöðin komu út og sögðu: „Sover du, din torsk“, hefur þú ekki séð prest-sjálfu 4

GRÉTA, ljósmynd sem Ragnar Jónsson í Smára lét taka af verkinu og skrifaði aftan á hana: „Þetta er áreiðanlega eitt fegursta verk, gert á þess landi.“ Gamlir nemendur Verzlunarskóla Íslands hafa keypt þetta verk með það fyrir augum að gefa það skólanum.

Listin og lífið

una.“ Þeim fannst ég sýna blaðadómunum fulllitla athygli. Síðar fékk ég gullverðlaun Konunglega listaháskólans í Kaupmannahöfn. Þau afhenti mér Ingiríður Danadrottning, athöfnin og stór veisla fór fram í hátíðarsal Charlottenborgar. Var þar fjöldi boðsgesta, ríkisstjórn Dana, sendiherrar, prófessorar og listamenn. Tveir aðrir Íslendingar hafa fengið þessi verðlaun, þeir Albert Thorvaldsen og Sigurjón Ólafsson.“

Giftin og barneignir

Á Íslandi var Ólöf um tíma í sveit á Laugabóli í Ísafjarðardjúpi þegar hún var sextán ára. Það sumar fór ég í orlofsferð út í Vigur og sá Sigurð þar fyrst. Mamma þekkti vel mömmu Sigurðar, þær voru skólasystur og ég var kunnug bræðrum hans sem gistu hjá okkur.“ segir Ólöf þegar talið berst að tildrögum hjónabands hennar og Sigurðar Bjarnasonar. „En löngu seinna hittumst við í Reykjavík og segir hann stundum spóskur að það hafi tekið hann tíu ár að elta mig og fá mig til að giftast sér.“

Ég hikaði við að gifta mig og efndist um að hjónaband og hugsanlegar barneignir settu samleið með myndhöggvarastarfi mínu - þær grundsemdir reyndust síðar eiga við talsverð rök að styðjast. Á þeim tíma sem ég var ung þótti sjálfsagt að konur gæfu upp sitt starf til að hugsa um börn og heimili, ég hugsaði ekki þannig og sigldi því á móti stráunum hvað það snerti.

Sigurður varð fljótt umsvifamikill maður, var ritstjóri Morgunblaðsins um árabíl, sat á alþingi í 30 ár, lengi forseti neðri deildar og sat í ótrúlega mörgum vinnunefndum þingsins. Hann varð síðar sendiherra bæði í Danmörku og Bretlandi og ýmsum öðrum löndum eins og Tyrklandi, Írlandi, Hollandi, Indlandi, Nígeríu og fl. ásamt því að vera fyrsti sendiherra í Kína. Við eignuðumst tvö börn, Hildi Helgu og Ólaf Pál sem bæði eru gift Bretum og hafa stundað háskólanám í Bretlandi. Þetta hafði sín áhrif hvað starf mitt snertir. Sumir hafa talið að ég hafi haft hag af þjóðfélagsstöðu minni sem listamaður en því fór fjarri - þvert á móti hefur listakonan orðið undir.

Efnin af örfáum...

Eftir að ég flutti heim til Íslands nýgift árið 1955 saknaði ég félaganna úr listaheiminum í Danmörku.

SENDIHERRAHJÓNIN í London koma úr veislu Hollandsdrottningar.

Þar var mikið gert af því að ræða um listir og umheiminn en slíkar umræður voru bæði minni og öðruvísi hér en ytra. Ég þekkti þessa vini mína svo vel, okkar tími saman fór oft í skemmtilegar „diskúsjónir“. Ég hugsaði ekki um starf mitt sem leið til frama, þótt auðvitað hefði ég átt að gera það, ég sé það mína. Mér gekk hins vegar vel - hinn frægi og harði gagnrýnandi Pierre Lübecker hjá Politiken sagði eitt sinn við mig: „Þú ert ein af örfáum sem geta lifað á að vera myndhöggvari.“

Auðvitað hætti ég ekki að starfa sem myndhöggvari þótt ég yrði eigininkona og móðir. Ragnar í Smára útvegaði mér pláss undir vinnustofu á Vesturgötunni, skammt frá heimili okkar Sigurðar á Öldugötu. Fáir vissu um bennan vinnustað

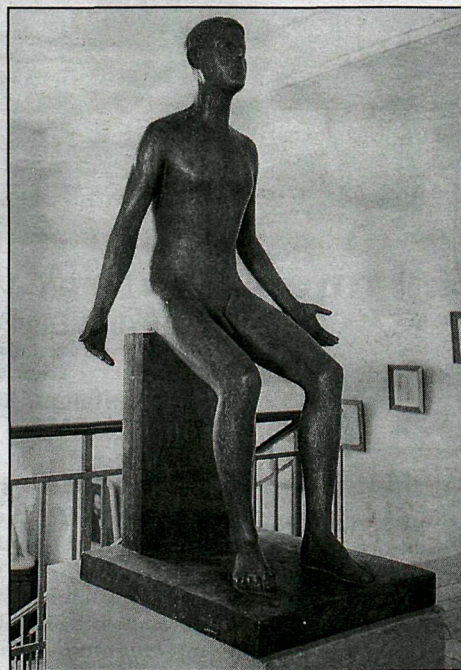
minn, meira að segja Sigurður vissi einnig að ósk Ragnars Jónssonar. Þar á göngu með son okkar sem þá var þriggja ára. Þegar þeir feðgar gengu fram hjá vinnustofu minni benti strákur á staðinn og sagði hátt og snjallt: „Mamma vinna.“ Þeir börðu svo að dyrum og ég var steinhissa, það komu sjaldan gestir á þann stað. Stóð þá ekki Sigurður Bjarnason þar fyrir utan. „Hvernig fannstu mig,“ spurði ég. Hann sagðist bara hafa elt drenginn. Ég mótaði á þessum árum ýmis verk, m.a. brjóstmynd af Halldóri Laxness að beiðni Ragnars Jónssonar í Smára, sem hann gaf Þjóðleikhúsinu á 70 ára afmæli skáldsins. Myndinni var vel komið fyrir í svokölluðum Kristalsal Þjóðleikhússins en var laus á stöpli og hvarf. Ég vann líka um tíma að al-

ÓLÖF Pálsdóttir var kjörin heiðursfélagi Konunglega breska myndhöggvarafélagsins 1987, ein af örfáum sem hlotið hafa þann heiður. Félag þetta var stofnað um síðustu aldamót og er Elísabet drottning verndari þess.

MYND af Halldóri Laxness sem Ólöf Pálsdóttir mótaði að beiðni Ragnars Jónssonar. Ragnar gaf Þjóðleikhúsinu hana á 70 ára afmæli skáldsins.

ÞETTA verk Ólafar Pálsdóttur, „Sonur“, hlaut gullverðlaun Konunglega listaháskólans í Kaupmannahöfn. Það er í eigu Listasafns ríkisins.

mynd í fullri stærð af Laxness, einnig að ósk Ragnars Jónssonar. Var ánægjulegt að vinna með Laxness en tal hans var það skemmtilegt að það truflaði mig nokkuð. Þá tók ég það ráð að setja á klassíska músík og þá þögðum við bæði mest-

megnis. Starf þetta raskaðist við brottför okkar Sigurðar til útlanda. Ég eignaðist vissulega vini meðal íslenskra listamanna, svo sem Ásmund Sveinsson, Jón Gunnar, Svavar Guðnason og fleiri, en ég var samt mótuð á annan hátt en

þeir og féll því ekki eins vel í þann hóp og í hóp listvina minna í Danmörku, þar sem ég hafði dvalið mín aðalþroskaár. Líklega hef ég verið dálítið einmana fyrstu árin eftir að ég flutti heim. Árin í Færeyjum og í Kaupmannahöfn höfðu verið minn sérheimur. Eg var fyrst að festa rætur hér heima þegar við fluttum til Danmerkur. Þá var aðstaða mín snöggum öðruvísi en hún hafði verið á námsárunum. Nú kom ég sem sendiherrafrú og þurfti mörgum skyldum að sinna vegna þess. Heimur diplómata er á margan hátt mjög ólíkur þeim heimi sem listafólk lifir í. Eg eignaðist líka marga góða vini í diplómataheiminum.

Eins og gefur að skilja gafst ekki mikið næði til listsköpunar mitt í miklum gestagangi. Á móti kom að ég kynntist mörgu góðu fólki og kom á staði sem mér þykir gaman að hafa fengið tækifæri til að kynna. Meðan ég var sendiherrafrú reyndi ég samhliða gestgjafastörfum að kynna fyrir þarlandum íslenskt menningarlíf eftir því sem ég gat. Í Kaupmannahöfn stóð ég m.a. fyrir listsýningu íslenskra kvenna í húsi Jóns Sigurðssonar. Einnig var ég beðin um að vera verndari stórrar íslenskrar sýningar í Taastrup kultur center, sem ég raunar tók þátt í sem eini myndhöggvarinn. Það var mikið starf en skemmtilegt á bak við þá sýningu því ég safnaði sjálf að mestu málverkunum saman. Þá stóð ég fyrir ýmsum tónleikum. Ingólfur Guðbrandsson og Þorgerður Ingólfssdóttir komu með kóra í heimsókn og Þorgerður kom líka með kór til London. Í Kaupmannahöfn útbjó ég kjallarann sem kvikmyndastofu og sýndi þar íslenskar myndir. Eg hélt líka fyrirlestira, t.d. um Íslendinga sem þekktir höfðu orðið í Danmörku. Í London tók ég aðra stefnu, þar bauð ég t.d. íslenskum foreldrum að hafa um helgar skóla í sendiherrabústaðnum fyrir börn til að viðhalda íslenskukunnáttu þeirra. Einnig fékk ég íslenska listamenn til að koma fram í boðum í sendiráðinu, eins og t.d. Sigríði Ellu Magnúsdóttur óperusöngkonu, Jóninu Ólafsdóttur leikkonu o.fl.“

Ferðaðist víða um heim

Eftir að Ólöf og Sigurður fluttu alkomín heim til Íslands á ný, breyttist tilvera þeirra enn einu sinni. „Við tók næði sem var á ýmsan hátt kærkomið en sem mér hefur ekki tekist að nýta nægilega í

FORDYRI „Den frie“.

Glefsur úr dómum um verk Ólafar Pálsdóttur

ÓLÖF Pálsdóttur hefur átt verk á fjölda listsýninga á undan-gengnum áratugum. Hér eru aðeins teknar glefsur úr dómum í dönskum blöðum frá sýningu í „Den frie“, sem haldin var ári áður en Ólöf flutti til Danmerkur ásamt manni sínum er var þar sendiherra í sjö ár

Pierr Lubecker segir í *Politiken*: „Sérstaka athygli vekja að minni hyggju listaverk Ólafar Pálsdóttur. Þá sjaldan sem hún hefur sýnt verk sín hér í Danmörku hefur áhugi manna ávallt beinst að list hennar. Hún er gáfuð, persónuleg og raunsönn í tjáningarformi sínu. Hún hefur eignast sína eigin reynslu og fer ekki trúðnar slóðir. Stærsta stytta sýningarinnar er höggmynd af sitjandi æskumanni. Við höfum séð þetta verk áður. Það ber heitið „Sonur“. En maður þreytist ekki við endurfundina, vegna hinna mörgu fögru og myndrænu eiginleika listaverksins. Í því felst bæði hreinleiki og styrkur. Þáttaka Ólafar Pálsdóttur er ótvíræður ávinningur fyrir sýninguna.“

Jan Zibrandtsen í *Berlingske Tidende* segir: „Ólöf Pálsdóttir er stórgáfaður listamaður og mikilsverður fulltrúi fyrir list lands síns. - Þetta er Ísland.“ J.M.N. í *Aktuelt* segir: „Það eru Guðrun Paulsen og Ólöf Pálsdóttir sem bera sýninguna uppi. Hin síðarnefnda með sínum sterku og stoltu íslensku höggmyndum.“

E.H. í *Roskilde Tidende* segir: „Ólöf Pálsdóttir er listamaður með mikla hæfileika. Það vekur ævinlega lifandi áhuga að horfa á verk hennar og njóta þeirra. Hún sýnir að þessu sinni tug listaverka sem túlka hæfileika hennar og stærð.“

Leo Estvad í *Berlingske Aftenavis* segir: „Listrænt handbragð Ólafar birtist í styttni „Sonur“, sem er í fullri líkamstærð. En mannamyndir hennar eru líflegari og form þeirra frjálslagra, t.d. myndin af Halldóri Laxness rithöfund. Þar nær listakonan vel duldu efasemdarvip skáldsins. Verk hennar koma með ferskan endurnýjunarblæ á sýninguna.“

þágu listarinnar, enda hefur heilsan ekki alltaf verið upp á það besta.“ segir Ólöf. „Ég var beðin að kenna við Myndhöggvaraskólann, eins og ég hafði gert áður, en harma að hafa ekki getað komið því við.“ Ég spyr Ólöfu hvort hún sakni líðinna daga? Nei, það tekur hún fyrir. „Hins vegar verða t.d. ýmsir hlutir sem ég hef safnað að mér ómarkvisst á ferðalögum til að minna á hið líðna og það eru skemmtilegar minningar. Helga heitin Valtýsdóttir, frænka Sigurðar, fékk mig til þess að lofa sér að ég skrifaði sögu allra fornu munanna minna. Ég fór í nokkrar ferðir með Kunstakademíunni, m.a. til Ítalíu, Grikklands og Spánar.“

En það land sem er mér hugstæðast er Egyptaland, ég hef alltaf elskað það land, bæði áður en ég fór þangað og eftir. Ég upplifði „fantastíska“ hluti þar. Það átti t.d. að skjóta mig þar tvisvar sinnum, þetta var stuttu eftir að Farouk konungur var rekinn frá völdum og þess vegna voru þeir sem töluðu ensku litnir þar tortryggislaugum. Ég fékk að skoða þar ótrúlega hluti. Þegar ég kom þangað fyrst bjó ég um tíma hjá hjónum, maðurinn var danskur, forstjóri fyrir SAS í Cairó. Sameiginlegur vinur hafði áður boðið mér að koma en mér datt ekki hug að fara fyrr en hann var farinn úr landi, ég hef aldrei verið snöðug að notfæra mér „praktísk“ tilboð. Ég borgaði fyrir mig hjá þessum hjónum með bestu brjóstmynd sem ég hef gert, hún var af dóttur þeirra, ég hef ekki séð hana síðan.

Ég var á leiðinni frá Kaupmannahöfn til Parísar með vinafólki mínu. Við fórum yfir Hamborg og dönsuðum þar alla nóttina. Um morguninn fékk ég þá flugu í höfuðið að ef ég færi ekki einmitt núna til Egyptalands þá færi ég aldrei þangað. Ég sagði vinum mínum frá þessu og þeim leist ekki á þegar ég keypti mér farmiða fyrir allt sem ég átti. Svo sendi ég umræddum hjónum skeyti og lagði síðan af stað án þess að fá staðfestingu á að þau væru heima. Ég fór af stað um morguninn, alveg ósofin, og var á ferð í fjórtán tíma. Smám saman fóru að læðast að mér áhyggjur um hvað yrði um mig. Þegar ég loks kom til Cairó um miðja nótt bað ég til Guðs að Mr. Bock væri kominn til að taka á móti mér. Smám saman fækkaði fólk á flugvellinum og loks var bara einn maður eftir sem svaf fram á borð - það var hann og

hann var ekkert sérstaklega hrifinn af tiltæki mínu!

Við ökum yfir eyðimörkina og frú Bock hafði skipulagt kokteilsamkvæmi daginn eftir mér til heiðurs, en ég missti af því vegna þess að ég svaf samfleytt 36 tíma eftir þetta ferðalag. Frúin sagði að ég hefði ekki verið hvít heldur græn af þreytu þegar ég komst á áfangastað og morguninn sem ég vaknaði voru fæturnir á mér stökkbólnir, ég horfði á þá döpur og hugsaði: „Skyldi ég eiga að lifa með þessa elefantfætur alla ævi.“ Ég var í nokkra mánuði í Egyptalandi. Þar kynntist ég m.a. ungum manni, doktor í landbúnaðarfræðum, hann sýndi mér margt og mikið. Síðar kynntist ég danskri hjúkrunarkonu sem bauð mér að flytja til sín, hún bjó á stærsta fátækra spítala í heimi sem stóð við ána Níl í miðri Cairo. Hún var yfirhjúkrunarkona á þessum spítala. Þar sá ég grátakonur og fékk að vera viðstödd margar skurðaðgerðir og fannst það mjög merkileg lífsreynsla - en ekki þó eins merkileg og múmíurnar sem ég kom til að sjá, svo og egypskur listaverk. Síðast en ekki síst kynntist ég prófessor Ramses Wissa Wassef arkitekt, sem varð heimsfrægur fyrir listvefnað sem börn hafa unnið undir hans stjórn. Tengdafaðir hans var mjög þekktur myndhöggvari. Þetta var því hinn merkasti námstími þegar upp var staðið.“

Að taka viðtöl við fólk sem margt hefur lifað og séð er einna líkast því að kafa með hendina djúpt ofan í happdrættispott og draga upp örfáa af ótalmörgum samanbrötnum miðum sem þar eru að byltast hver um annan þveran. Viðtal mitt við Ólöfu Pálsdóttur er þessu marki brennt. Þótt Ólöfu láti ágætlega að segja frá lætur henni enn betur að láta verk sín tala. Höggmyndin af stúlkunni Grétu þar þessu vott sem og önnur verk hennar sem ég skoða. Það er mál manna að Ólöf hafi verið þrýðilegur fulltrúi Íslendinga á erlendri grund. En lífið er þversagnakennt - samviskusemin sem hún sýndi í því starfi hefur vafalaust sett henni viss takmörk í listsköpun sinni, hætt er við að margar „Grétur“ liggja af þeim sökum óbættar hjá garði. Þrátt fyrir þessa staðreynd er vísast að höggmyndir Ólafar Pálsdóttur muni lifa okkur öll, mig sem skrifa þessa grein og ykkur sem lesið hana - listin er löng en lífið er stutt.